

2017. május 15. hétfő

Jn 14, 21-26

„Aki ismeri és teljesíti parancsaimat, az szeret engem. Aki szeret engem, azt Atyám is szeretni fogja. Én is szeretni fogom, és kinyilatkoztatom magam neki.”

A János evangéliummal mindig bajban vagyok. Azt hiszen, nálamnál sokkal okosabbaknak készült. Nekem túl elméleti, nem érzem elég gyakorlatinak. Bár az első mondat a parancsteljesítésről szól; ismerni és teljesíteni. Aztán mindjárt belezavarodok. Az Atya és Jézus is akkor fog szeretni engem, ha teljesítem a parancsait. Sőt, Jézus kinyilatkoztatja magát nekem (nekünk).

Júdás – nem az iszarioti – is értetlenkedik. „Uram, hogy van az, hogy nekünk akarod magad kinyilatkoztatni, nem a világnak?”

Azt gondolhatja, hogy neki és a tanítványoknak már kinyilatkoztatta? Vagy Jézus egészen más kinyilatkoztatásról beszélt, mint, ahogyan én gondolom?

Azt várnám, mert azt tanultam, hogy Isten az, aki szeret. Először, feltétlenül, megelőlegezve a bizalmat. Kapom, kaptam a kinyilatkoztatást Jézustól – épp erről mármint Isten feltétlen szeretetéről– és hogy mit kell tennem. Aztán teljesíthetem a parancsokat, amit elvárnak tőlem (mert ráadásul ez így jó nekem és a körülöttem élőknek is.)

Ezzel persze bizonyítom, hogy Istenhez tartozom, és tanúskodok az mellett, akit szeretek.

Ez így túl sematikus?

Az is bajom, hogy János túl sokszor forgatja a személyek egymáshoz való viszonyát. Azt még csak értem, hogy azt akarja leírni ezzel, hogy Jézus és az Atya egy. És akit küld, (küldenek) a Szentlélek is „egyenrangú” velük, mert Jézus nevében jön.

A Lélek tanítását pedig tapasztaltam már, amikor úgy tudtam beszélni, ahogyan nem is gondoltam volna. És én is csodálkoztam - ezek honnan jutottak eszembe?-

János evangéliuma elvont és sokkal több előtanulmány kell hozzá, mint nekem van. Azért hogy ne belemagyarázás, félremagyarázás legyen a róla való gondolkozás.

Foglalkozom eleget az evangéliumokkal?

És Te Testvér?

Aczél Márti (Halásztelek)